

Bratři a sestry, slavíme Boží hod velikonoční. Ježíš Kristus ukřižovaný a pohřbený vyšel živ z hrobu. To je zvěst dnešního dne. Současně se ale několikrát ohlédneme zpět do Markova pašijního dění a všimneme si některých souvislostí, i vzhledem k dnešnímu dni křtu.

Ještě než se zaměříme na skupinku žen, učiňme první ohlédnutí a vzpomeňme okamžik, který občas necháváme bez hlubšího promýšlení. A sice okolnosti, za jakých byl Ježíš do hrobu položen. Okolnosti Ježíšova pohřbu. O ten se nepostarají jeho rozprchlí učedníci. Budťo jednoduše proto, že byli totálně rozhozeni a zklamáni z toho jak jejich Pán dopadl a žádné akce nebyli schopni. Nebo proto, že trest smrti ukřižováním byl chápán jako prokletí a ten, který na něm umřel, měl být oddělen od země, v níž měl být pohřben. Tedy totální konec. To zní hrozivě. Josef z Arimatie si musel být toho dobře vědom. Přesto chce Ježíše pohřbít. Jde za Pilátem a vyžádá si jeho tělo. Evangelista to líčí jako čin odvahy. Josef byl člen rady, která vydala Ježíše na smrt. Přesto byl jeho stoupencem. Ano, člen sanhedrinu projeví velkou kuráž a vyžádá si Ježíšovo tělo, koupí plátno a položí jej patrně do rodinného hrobu. Riskuje minimálně Pilátův hněv a odbytí, že na něco takového nemá nárok. V apokryfu Tobijáš riskuje v asyrském zajetí tento zbožný žid dokonce vlastní život a tajně pochovává své souvěrce. Možná že Josef myslel i na něho.

Mnoho věcí dovedou posunout dopředu odvážní lidé. Mnoho dobrého a důležitého se stane díky hrstce těch, kteří jsou připraveni riskovat pro dobrou věc a pro druhé svoji vlastní svobodu nebo dokonce život. A pak jsou ti, kteří jen čekají, jak se věci vyvinou a zjišťují, co je pro ně samotné výhodné a bez rizika ...

Ježíš je pohřben a to znamená, že zemřel. Jeho smrt je skutečná a úplná ...

Nechme už ale na scénu vystoupit Marii z Magdaly, Marii, matku Jakubovu a Salome. Tři ženy nahrazují rozprchlé učedníky a brzy ráno, prvního dne po sobotě, sotva vyšlo slunce, vyrážejí ke hrobu. Ano. Po páteční temnotě sluneční záře. První den po sobotě. Můžeme to chápat tak, že je to první den nového týdne. Nico ter Linden, holandský biblista ale mluví o dni osmém. Den vzkříšení je pro něj dnem Božím, dnem, který přesahuje naše lidské kalendáře a zasahuje do věčnosti. Den osmý má v biblické tradici dávno svoje místo. Osmého dne uzavřel Bůh svou smlouvu s Abrahamem. Osmého dne byl Áron vysvěcen na kněze. David byl osmým synem svého otce. Nejprve se s ním vůbec nepočítalo a přece se stal králem Izraele. Osmého dne po narození se obřezávali židovští chlapi...

Osmý den zasahuje do věčnosti a přesahuje obzor našeho života. Tento den vstal Kristus z mrtvých. Třetího dne po Velkém pátku, prvního dne po sobotě. Prvního dne nového týdne. Nebo taky dne osmého ...

Kapela Olympic kdysi zpívala píseň Osmý den schází nám. Vzpomenete si. Zpívá se tam o rozbitém vztahu, který už nic nezachrání. Sedm dní v týdnu nestojí za mnoho a na den osmý čekat nelze, protože nepřijde....

Ono je to vlastně velmi výmluvné. Kristovo vzkříšení se událo v den, kdy z velkopátečního dění zbyly už jen trosky – tři ženy, které chtějí svému Pánu prokázat poslední dobrý skutek – jak zpíváme. Jenže hrob je prázdný. A mládenec zvěstuje, že Kristus vstal z mrtvých...

Radostná a nečekaná zvěst pro všechny lidi. Pro ty šťastné a spokojené a přesto bez duchovního zakotvení. A pak taky pro ty, jejichž život je v troskách. Sedm dní v týdnu prázdnoty a možná i různé bolesti a zklamání z lidí i ze života. Žádná vyhlídka na změnu, žádný paprsek světla.....

A pak může přijít den osmý, den, kdy se život změní na život s Bohem. Na život naděje, která pramení ze zvěsti, že Kristus vstal a je živý... Ten osmý den v té písni Olympiku nepřišel. Osmý den Ježíšova vzkříšení ano....

A to druhé ohlédnutí do pašíj souvisí s oním mládencem v bílém rouchu, který zvěstuje Kristovo vzkříšení. Už Matouš z něho udělá anděla, ale tady je to prostě mládenec. To ohlédnutí se týká jiného mládence. A sice toho, který během Ježíšova zatčení jde za ním. Je chycen, ale podaří se mu utéct za cenu toho, že plátno přes jeho nahé tělo zůstalo v rukou jeho protivníků. Není vyloučeno, že tento mladík i mládenec v bílém rouchu u hrobu reprezentují pokřtěného křesťana. Oba následují Ježíše až k místu jeho smrti, ale sami smrti uniknou. Bílé roucho je už v raném křesťanství rouchem křesťanů..... Ten, kdo v živého Krista uvěří a dá se pokřtít, tomu je zaslíben život věčný. Ten se ocitá v nové dimenzi bytí, které se nevyčerpá životem pozemským. V osmém dni. Tomu je zaslíbeno, že unikne smrti...

Dvě zprávy vyslechnou ženy od mládence. Jednak výzvu: Neděste se... Hledáte Ježíše, kterýž byl ukřižován. Není zde, byl vzkříšen a tohle je místo, kam jej položili. Ale jděte to povědět učedníkům, zvláště Petrovi. A druhá: Pán vás předejde do Galileje, tam ho spatříte...

No a ženy prchají v hrůze od hrobu. A nikomu nic neřekly, protože se bály... Měly povídat, měly zvěstovat, ale v bázlivé hrůze neřekly nic.

Takto evangelium končí. Zvláštní konec, že? Markova zpráva je kratičká a úsečná a mnozí chtěli pokračování. To, co je nadepsáno pak jako závěr, jsou pozdější dodatky. Ženy jsou v Bibli často na místě, kde by se čekalo, že budou muži. A navzdory patriarchálnímu světu dovedou tahat za nitky. Je tomu tak i tady. Učedníci jsou kdovíkdě, ale ženy jsou u hrobu. Nicméně tyto tři ženy nakonec prchají v bázni od hrobu a jsou tečkou za evangelijním děním. Ale vždyť přece dávno víme, jak jsme my lidé slabí a křehcí. Jak se snadno necháme rozhodit, místo toho abychom se radovali. Ale možná že kdyby tam byli učedníci, vyšilovali by ještě víc. Ale zpráva o živém je přece to hlavní, oč tu jde. Den Kristova vzkříšení, který nám otvírá věčnost, nám náleží a je pro nás...

Jsou i mnohé jiné příběhy v Bibli s otevřeným koncem. Možná proto, abychom se do toho příběhu dokázali ponořit, ztotožnit se s ním a sami ho dopsat ve svém vlastním životě. Tak jak to nakonec udělali i ti starověcí dopisovači, když se jim zdálo, že musel příběh pokračovat a že se přece kdesi musel nějaký ten svitek ztratit ...

No a konečně – mládenec odkáže ke Galileji, kde má být Ježíš svými věrnými spatřen. Ale vždyť přece v Galileji to vše kdysi začalo. Možná tady máme slyšet výzvu: Vrať se čtenáři na začátek. Zvláště pokud máš pocit, že nerozumíš a že ti uniklo to podstatné. Připoj svůj životní příběh ke zprávě, že je Kristus živý. Spolehni se na to. Spolehni se na toho, která dává život a svobodu a zbavuje strachu. Spolehni se a raduj se. Vracej se na začátek a čti zase znova. A neboj se o tom všem před lidmi mluvit. Amen.

Modlitba: Pane Bože, děkujeme ti, že tmu páteční vystřídalo vycházející slunce dne vzkříšení. Děkujeme za zvěst o živém Kristu a vítězství života. Děkujeme ti za ty, kteří nemlčeli a nemlčí o to, že tvůj Syn žije. Děkujeme ti za to, že se proto tato zvěst dostala až k nám. Amen.